

РЕШЕНИЕ

№ 2882

гр. София, 02.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-VI-E, в закрито заседание на втори юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Нели Алексиева

Членове: Диляна Господинова
Елена Св. Шипковенска

като разгледа докладваното от Нели Алексиева Въззивно гражданско дело № 20231100500807 по описа за 2023 година

ПРОИЗВОДСТВОТО Е ПО РЕДА НА ЧЛ. 463, АЛ. 1 ОТ ГПК.

Образувано е по жалби на „Т.“ ООД и „А.А.М.“ АД, съответно вискател и присъединен по право ипотекарен кредитор по изпълнително дело № 20227900400816 на ЧСИ Р.М., рег. № 790 при КЧСИ, срещу разпределение, извършено от ЧСИ по реда на чл. 495 ГПК, обективизирано в протокол за разпределение от 01.12.2022 г.

В жалбата на „Т.“ АД са изложени доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания акт. Счита, че неправилно ЧСИ не е включил в разпределението платеното от дружеството адвокатско възнаграждение в размер на 4 730 лева, което се ползва в привилегия по чл. 136, ал. 1, т. 1 от ЗЗД. Посочва, че доказателства за плащането на адвокатско възнаграждение в този размер са представени още с образуването на изпълнителното дело. Счита, че невключването на това ползващо се с привилегия вземане в разпределените по т. 1 суми се отразява и върху правилността на разпределението, извършено досежно вземанията на останалите вискатели. Поддържа, че извършеното от съдебния изпълнител прихващане е незаконосъобразно, тъй като не е бил изрично сезиран от жалбоподателя вискател, който е обявен за купувач на имота. Твърди още, че прихванатите суми не са конкретизирани по размери в разпределението,

което ще създаде трудност надлежното им осчетоводяване, след извършено от купувача плащане на разликата. Поддържа, че в случая е неприложима разпоредбата на чл. 461 от ГПК, тъй като тя визира различна хипотеза, при която вискателят, на когото е възложена вещта може да извършва прихващане. Излага доводи, че законът установява възможност за прихващане, а не създава задължение за вискател, на когото е възложена вещта. Посочва, че интересът му е да има незабавно плащане на предложената най-висока цена и получаване на постановление за възлагане на имота, т.е. придобиване на собственост върху имота, за който е проведена публичната продажба. Счита, че изготвянето на разпределение може да се окаже безпредметно, тъй като докато същото влезе в сила, имотът ще бъде обявен на публична продажба и продаден при друг съдебен изпълнител. Иска от съда да отмени обжалваното разпределение.

Жалбоподателят „А.А.М.“ АД иска да бъде отменено, като незаконосъобразно, обжалваното разпределение, тъй като в него не са спазени разпоредбите на закона относно ползващите се с привилегия вземания и реда на удовлетворяване на кредиторите по изпълнителното дело. Излага и доводи, че в разпределението са неправилно и непълно определени размерите на вземанията на присъединените вискатели. Оспорва да има основание в разпределението да се включи дължимата на Национална агенция за приходите сума в размер на 63863.40 лева за ДДС, съответно да се начисли такса по т. 26 от Тарифата за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители /ТТРЗЧСИ/ върху тази сума. Посочва, че никъде по делото не фигурира изявление или обяснение, че продажбата е облагаема доставка, както и че посочената крайна цена включва в себе си ДДС. Твърди, че в чл. 136 от НАП не е установена такава привилегия за НАП, съответно удържането на сума за ДДС е направено в нарушение на тази разпоредба. Счита, че не се дължи и такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ върху сумата за ДДС, доколкото сумата представлява данък върху извършена продажба на имущество. Евантуално приспадане на ДДС и отчитането му пред НАП е законово задължение във връзка със съответната доставка. Твърди, че в разпределението с привилегия по чл. 136, ал. 1, т. 1 от ЗЗД са включени вземания на съдебния изпълнител за такси и разноски по осъществяване на изпълнителен способ, различен от изпълнителния способ, постъпленията от който се разпределят, както и за изпълнителен способ, който не е приложен.

Счита, че неправилно е определен размера на дължимите на първоначалния вискател „Т.“ ООД суми, както и таксата по т. 26 от ТРРЗЧСИ и таксата за опис на имота. Предвид допуснатите нарушения при заделянето на суми с привилегия по чл. 136, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗЗД, счита, че неправилно е определен размерът на ползващото се с привилегия по чл. 136, ал. 1, т. 3 от ЗЗД негово вземане. Поддържа, че размерът на неговото вземане е неоснователно и незаконосъобразно занижен. Твърди, че в разпределението са посочени различни размери на събраната сума /311416.99 лева и 315946.44 лева/ и на дължимата такса по т. 26 от ТРРЗЧСИ /5499.60 лева и 8164.94 лева/. Счита, че неправилно е определен и коефициентът на пропорционалност и размерът на сумата /303 252.05 лева/, която следва да получи жалбоподателят. Незаконосъобразно е и допуснатото, на основание чл. 461 от ГПК, прихващане от дължимата срещу стойността на имота вземане на вискателя в размер на 2394 лева, тъй като в наддавателно предложение на обявения за купувач вискател - „Т.“ ООД, не е направено изявление за прихващане по чл. 461 от ГПК.

Присъединеният кредитор „А.А.М.“ АД взема становище по подадената от вискателя „Т.“ ООД жалба, като излага доводи за неоснователност на същата.

Препис от жалбата на „А.А.М.“ АД е връчен на вискателя „Т.“ ООД, като в законоустановения срок „Т.“ ООД не е подал възражение по жалбата.

Преписи от жалбите на „А.А.М.“ и „Т.“ ООД са връчени на длъжника „В.С. 2016“ ООД, Столична община и Национална агенция за приходите, като в законоустановения срок не са постъпили възражения срещу жалбата от тези лица.

Съдебният изпълнител по изп. д. № 20227900400816 е изложил мотиви по обжалваното разпределение, съгласно разпоредбата на чл. 436, ал. 3 ГПК. Съдебният изпълнител счита жалбата на „Т.“ ООД за частично основателна, а жалбата на „А.А.М.“ АД за изцяло неоснователна. Поддържа, че извършените по изпълнителното дело действия са законосъобразни. Уточнява, че с протокол от 15.11.2022 г. за купувач на описания, оценен и изнесен на публична продан имот, е обявен вискателят „Т.“ ООД за сумата от 383180.40 лева, като предвид обстоятелството, че обявеното за купувач лице е вискател, както и че има и други вискатели, а постигнатата цена е

недостатъчна да удовлетвори всички тях, на основание чл. 495, още при съставянето на протокола по чл. 492 от ГПК, е отчетено, че следва изготвяне на процесното разпределение, като е насрочено и неговото предявяване. Признава, че в процесното разпределение е допусната грешка, тъй като по т. 1.1 не е заделена сума за платения от първоначалния възискател адвокатски хонорар. Допусната е и техническа грешка при изписване на сумите, попадащи се на ипотекарния кредитор, но в изяснителната, а не в основната част, поради което това не се отразява на извършеното разпределение, от което стана ясно, че на ипотекарния кредитор се разпределя сума по първата ипотека в размер на 311416.99 лева, като именно тази сума е взета предвид при изчисляване на коефициента на съразмерност – 0.17881282, получен като частни между сумата, която се разпределя /311416.99 лева/ и цялото вземане на ипотекарния кредитор /1741580.88 лева/. Излага подробни мотиви защо счита за неоснователни останалите направени с жалбите доводи срещу разпределението.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и се запозна с представеното копие на изпълнителното дело, намира за установено следното:

Изпълнителното производство е образувано въз основа на изпълнителен лист от 16.05.2022 г. на СГС, по т. д. № 2548/2021 г., с който длъжникът „В.С. 2016“ ООД е осъден да заплати на „Т.“ ООД главница в размер на 130 000 лева, ведно със законната лихва от 30.11.2021 г. до погасяването, възнаградителна лихва от 14027.18 лева и разноси в размер на 13686.61 лева. Молбата за образуване на изпълнителното дело е подадена от упълномощен от възискателя „Т.“ ООД адвокат, като към молбата са представени доказателства за упълномощаване на този адвокат и уговорено адвокатско възнаграждение в размер на 4730 лева, /200 лева за образуване на делото и 4530 лева за процесуално представителство и защита/, като в договора за правна защита и съдействие от 26.05.2022 г. изрично е вписано, че така уговореното възнаграждение е платено изцяло и в брой при подписване на договора. Принудителното изпълнение е насочено върху притежавания от длъжника недвижим имот – дворно място с площ от 3468 кв.м., находящо се в с. Бистрица, представляващо поземлен имот с идентификатор 04234.6926.175. Този имот е един от ипотекирания с две ипотеки имоти, вписани в СВ София, съответно на 30.05.2017 г. и 09.10.2018 г., в полза на „Банка Пиреос

България“ АД. На 29.04.2022 г. вземанията по тези ипотечи са цедирани на „А.А.М.“ АД, което обстоятелство е отбелязано в СВ на 23.05.2022 г. Обезпечените вземания по двете ипотечи са в размер на 1741580.88 лева по договор за инвестиционен кредит от 2017 г., обезпечен с първата ипотечка и 629801.13 лева по договор за инвестиционен кредит от 2018 г., обезпечен с втората ипотечка. За гореописания имот се установява наличие на дължим данък „недвижим имот“ за 2021 г. и 2022 г. в общ размер на 625.50 лева /видно от изпратеното от СО писмо от 28.11.2022 г./, както и публични задължения на длъжника в размер на 12530.68 лева /видно от удостоверение по чл. 191 от ДОПК от 01.12.2022 г./.

За купувач на изнесения на публична продан недвижим имот е обявен взискателят „Т.“ ООД за сумата от 383180.40 лева. Предвид обстоятелството, че има и други взискатели и продажната цена е недостатъчна да ги удовлетвори, е пристъпено към изготвяне на разпределение по чл. 495 от ГПК, като е насрочено неговото предявяване за 05.12.2022 г. Такова разпределение е изготвено на 01.12.2022 г. и то е предмет на процесните жалби. В разпределението участват като взискатели Столична община, НАП, ипотечарният кредитор „А.А.М.“ АД и „Т.“ ООД, в качеството му на присъединен по право взискател въз основа на вписана възбрана върху имота по други изпълнителни дела. При изготвяне на това разпределение е заделена сума за дължимото ДДС в размер на 63863.40 лева, както и съответната на тази сума такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ в размер на 4529.45 лева с ДДС. След това, оставащата сума от 314787.55 лева е разпределена, както следва:

По т. I. – чл. 136, ал. 1, т. 1 от ЗЗД – вземания от разноси по обезпечаването и принудителното изпълнение, а именно:

1.

1. 2394 лева – платени от взискателя „Т.“ ООД авансови такси и допълнителни разноси: 24 лева такса образуване; 24 лева покана за доброволно изпълнение; 18 лева възбрана; 15 лева – допълнителни разноси за възбраната, за които са издадени сметки по чл. 79 от ТТРЗЧСИ от 31.05.2022 г.; 2136 лева такса опис и два броя съобщения за публична продан, за което е издадена сметка по чл. 79 от ТТРЗЧСИ от 25.08.2022 г.; 27 лева тежести и данъчна оценка, за което е издадена сметка по чл. 79 от ТТРЗЧСИ от 25.08.2022 г. и

- 150 лева за вещо лице, за което е издадена фактура от 23.08.2022 г.;
2. 276 лева дължими обикновени авансови такси от ТТРЗЧСИ: 36 лева – т. 13 от ТТРЗСИ; 24 лева съобщение до вещо лице за повторна експертиза; 120 лева за разгласяване на проданта и 96 лева – за 4 бр. съобщения за предявяване на разпределение;

По II. - чл. 136, ал. 1, т. 2 от ЗЗД – 625.50 лева – вземания на Столична община, върху които се начислява такса за събрано вземане по т. 26 от ТТРЗЧСИ в размер на 75.06 лева.

По т. III. - чл. 136, ал. 1, т. 3 от ЗЗД – вземания на ипотекарния кредитор „А.А.М.“ АД – 311416.99 лева по първата ипотека, вписана в СВ – гр. София на 30.05.2017 г., от която сума 8164.94 лева с ДДС пропорционална такса за събрано вземане, при определен коефициент на съразмерност 0.17881282. След приспадане на дължимата такса от 8164.94 лева, сумата, която следва да се изплати на присъединения кредитор е 303252.05 лева. Посочено е, че няма суми за удовлетворяване на ипотекарния кредитор по втората вписана ипотека върху имота.

По т. IV. - чл. 136., ал. 1, т. 6 от ЗЗД – за вискателя НАП няма суми за удовлетворяване на вземанията.

Предвид така извършеното разпределение, на основание чл. 461 от ГПК е допуснато прихващане от дължимата срещу стойността на имота вземане на вискателя „Т.“ ООД в размер на 2394 лева, като остатъкът от 380786.40 лева до цялата стойност на имота следва да се внесе от вискателя-купувач „Т.“ ООД, която сума ще се разпредели, след влизане в сила на направеното разпределение, съобразно възприетото в него.

Без уважение следва да се остави заявеното в жалбата на „А.А.М.“ АД искане за допускане на съдебно –счетоводна експертиза, доколкото част от формулираните към експертизата задачи изискват вещото лице да направи правни изводи, което е недопустимо, а за отговор на друга част от задачите не са необходими специални технически знания.

При така установеното, Съдът намира жалбата на „Т.“ ООД за частично основателна, а жалбата на „А.А.М.“ АД за неоснователна, със следните мотиви:

Съгласно гл. 41 от ГПК, след принудителната продан съдебният изпълнител извършва разпределение на получената от проданта сума, съобразно реда, установен в чл. 460 от ГПК. Съгласно разпоредбата на чл.

460 от ГПК, ако събраната по изпълнителното дело сума е недостатъчна за удовлетворяване на всички вискатели, съдебният изпълнител извършва разпределение, като най-напред отделя суми за изплащане на вземанията, които се ползват с право на предпочитително удовлетворение, а остатъкът се разпределя между другите вземания по съразмерност. От това следва, че разпределението предпоставя няколко вискатели по същото изпълнителното производство и недостатъчност на сумата, постъпила от изпълнението, за цялостното удовлетворяване на всички вискатели. Разпределението е акт на съдебния изпълнител, с който се определя кои вземания подлежат на удовлетворяване, какъв е редът за удовлетворяването им и каква сума се полага за пълното или частичното изплащане на всяко едно от тях. В разпределението се включват тези вземания, които са били предявени до деня на изготвянето му - на първоначалния вискател, на присъединените по право или по искане вискатели, както и разноските по изпълнението, които не са предварително внесени от вискателя и които съдебният изпълнител има право служебно да събере от длъжника, съобразно чл. 79, ал. 2 от ГПК. Редът за удовлетворяване на вземанията се определя съобразно реда на привилегиите по чл. 136 от ЗЗД, а степента на удовлетворяването им - от правилото за съразмерно удовлетворяване на вземания с еднакъв ред /чл. 136, ал. 3 от ЗЗД/.

Разпоредбата на чл. 495 от ГПК регламентира изплащането на цената от вискател, когато такъв е обявен за купувач на имот. Той дължи, в двуседмичен срок от влизане в сила на разпределението, внасянето на сумата, необходима за изплащане на вземанията на другите вискатели или сумата, с която цената надминава неговото вземане. Следователно, когато за купувач е определен вискателят, първо се извършва разпределение, след което вискателят донася суми до размера на цената, за която е обявен за купувач и за вземанията на другите вискатели. В случая разпределението, което е предмет на жалбите, е изготвено именно по реда на чл. 495 от ГПК. Изготвянето на такова разпределение е наложено от обстоятелството, че спечелилият публичната продан наддавач е вискателят „Т.“ ООД и по изпълнителното дело има присъединени по право още вискатели, чиито вземания не могат да бъдат удовлетворени с постигнатата на проданта цена. Уреденото в чл. 495 от ГПК е отклонение от правилото, че разпределение се извършва на реално постъпили по изпълнителното дело парични суми, а не на

бъдещи такива. В хипотезата на чл. 495 от ГПК взыскателят, който е бил обявен за купувач в проведената публична продажба, е освободен от задължението по чл. 492, ал. 3 от ГПК. за реално внасяне на предложената от него цена, в 2-седмичен срок от приключване на продажбата. По силата на закона това му задължение се прихваща с вземането му към длъжника, но при зачитане на привилегиите на другите взыскатели по чл. 136 от ЗЗД, т. е. прихващането е до размера на припадащата се на взыскателя - купувач част от предложената цена, която той би получил при спазване на реда на привилегиите по чл. 136 от ЗЗД. Определянето на тази припадаща се част, с която се прихваща, се извършва предварително от съдебния изпълнител, който дължи същите действия, както при разпределение по чл. 460 от ГПК - да изготви писмен акт, в който предварително да разпредели предложената от взыскателя цена, при спазване на реда на удовлетворяване по чл. 136 от ЗЗД, като до размера на прихващането задължението на взыскателя-купувач за внасяне на цената се погасява, а той дължи внасяне на евентуалната надхвърляща разлика, в 2 -седмичен срок по сметка на съдебния изпълнител. В тази хипотеза правното действие на разпределението, а от там и на прихващането, е поставено под условие, че взыскателят - купувач реално внесе разликата в установения срок. Ако условието не се сбъдне, предварителното разпределение няма да породи правни последици, а ще следва да се приложат правилата на чл. 493, т. 2 и чл. 494, ал. 2 от ГПК. В случай, че взыскателят - купувач не дължи внасяне на подобна разлика /настоящият случай не е такъв/ или ако изпълни условието за внасяне, то извършеното по реда на чл. 495 ГПК разпределение става окончателно, както и в общата хипотеза на чл. 460 от ГПК. Това стабилизирано разпределение е основанието за последващите действия на съдебния изпълнител по чл. 455, ал. 2 от ГПК. В този смисъл разпределението по чл. 495 от ГПК има предварителен характер и действието му е поставено под условие, но след сбъдването на условието това разпределение представлява окончателния акт на съдебния изпълнител, в който се определят кои вземания подлежат на удовлетворяване, какъв е редът за удовлетворяването им и каква сума се полага за пълното или частично изплащане на всяко едно от тях.

В настоящото производство съдът е ограничен от оплакванията в жалбата и може да отмени разпределението, само доколкото това е необходимо за уважаване на жалбата, като служебно проверява единствено

дали в обжалваното разпределение са включени присъединените по право възискатели.

При извършената служебна проверка Съдът констатира, че в извършеното разпределение са включени всички присъединени по право възискатели.

С оглед гореизложените мотиви относно характера на разпределението по чл. 495 от ГПК, Съдът намира за неоснователни наведените в жалбите доводи, че извършеното от съдебния изпълнител прихващане е незаконосъобразно. Така извършеното прихващане е следствие от изготвеното разпределение по реда на чл. 495 от ГПК и доколкото съдебният изпълнител е длъжен да изготви такова разпределение /в случая се установява наличието на всички предпоставки за приложение на хипотезата на чл. 495 от ГПК/, то следва да извърши и прихващане, независимо от обстоятелството, че такова не е изрично заявено от възискателя купувач „Т.“ ООД.

Неоснователни са доводите на ипотекарния възискател „А.А.М.“ АД, че не следва да се заделя сума за ДДС и такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ, изчислена върху сумата за ДДС. Неосновано се явява възражението на жалбоподателя, че неправилно в цената, на която е изнесен имота на публичната продажба не е посочено да е включен ДДС. Според уредбата на ГПК, обстоятелството дали длъжникът е регистриран по ЗДДС не се отразява на цената, която ЧСИ обявява, както и на цената, която купувачът посочва и по която възлагането на имот се постановява по реда на публичната продажба. Касае се за стойност, която за целите на публичната продажба няма друго определение, освен цена. Специалният данъчен закон се намесва в тази регламентация при определени предпоставки -когато длъжникът има възможност за избор дали продажбата да е облагаема сделка и го упражни, или когато, ако последният е регистриран по ЗДДС и след внасянето на цената, ЧСИ се явява платец на данъка. За съдебния изпълнител не е съществувало задължение при разгласяване и провеждане на публичната продажба да обявява други обстоятелства, свързани с този данък и да посочи в обявлението цена с "включен" ДДС, съответно какъв е размерът му. В случая длъжникът е регистриран по ЗДДС, продажбата на урегулиран поземлен имот е облагаема по ЗДДС сделка, поради което за съдебния изпълнител е възникнало задължението по чл. 131, ал. 1 ЗДДС да преведе дължимия данък

по продажбата на НАП. За пълнота следва да се отбележи, че включеният в цената данък добавена стойност не принадлежи на длъжника и ЧСИ няма право да го използва за погасяване задължения на длъжника. В този смисъл заделената за ДДС сума не представлява разпределена в полза на НАП сума в нарушение на установения в чл. 136 от ЗЗД ред на удовлетворяване. Върху тази сума се дължи и такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ, като съдът не констатира да има грешка при изчисления от ЧСИ размер на тази такса, в която следва да се вкл. и ДДС, доколкото ЧСИ е регистрирано по ЗДДС лице.

Съдът намира за основателно направеното от вискателя „Т.“ ООД в жалбата възражение, че неправилно в разпределените по т. I.1 суми не са включени направените от него разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 4730 лева. Съгласно чл. 136, ал. 1, т. 1 от ЗЗД, най-напред подлежат на удовлетворяване вземанията за разноски по обезпечаването и принудителното изпълнение, както и за исовете по чл. 134 и чл. 135 от ЗЗД - от стойността на имота, за който са направени, спрямо кредиторите, които се ползват от тези разноски. Според приетото по т. 6 от ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, с право на предпочтително удовлетворяване по чл. 136, ал. 1, т. 1 от ЗЗД се ползват и в първия ред на специалните привилегии се включват разноските на вискателите по осъществяването на изпълнителния способ, постъпленията от които се разпределят. В мотивите към т. 6 от тълкувателното решение е разяснено, че става въпрос за специална привилегия, която не винаги е първа по ред, тъй като тя е противопоставима само на тези от присъединените кредитори, които се ползват от отделните разноски и не за разноски по изпълнителното дело, а за разноски по подготовката и осъществяването на изпълнението върху определена вещь или парично вземане, т.е. на отделен изпълнителен способ. По изпълнителното дело не се извършва общо разпределение на постъпленията, а разпределение на постъпленията от отделни изпълнителни способности. Отделни вещи и вземания може да са ипотекирани или заложени в полза на различни кредитори. По отношение на едни постъпления някои кредитори може да са привилегирани, а по отношение на други постъпления същите кредитори може да са хирографарни. Критерият за това е дали тези разноски са относими към реализирането на способа, от който се разпределят конкретните събрани суми. По-конкретно с тази привилегия се ползват разноските на първоначалния вискател или на ЧСИ по осъществяване на

изпълнителния способ, постъпленията от които се разпределят с процесното разпределение, вкл. разноските на първоначалния взыскател за образуване на изпълнителното дело и за възнаграждение за един адвокат, които се считат за относими към всеки от приложените изпълнителни способности, тъй като общото упълномощаване за представителство по изпълнителното производство обхваща представителството за всеки приложен способ на изпълнение до пълното удовлетворяване на вземането по изпълнителния лист. В мотивите на посоченото тълкувателно решение е разяснено, че първоначалният взыскател прави разноски по образуването на изпълнителното дело, по осъществяването на изпълнителния способ, постъпленията от които се разпределят, по осъществяването на други изпълнителни способности, както и разноски за възнаграждение на един адвокат, от които /при възражение от длъжника или от някой от присъединените кредитори/ се признава тази част, която съответства на действителната фактическа и правна сложност на изпълнителното дело с оглед различната роля на адвоката при възлагането на изпълнението на държавен съдебен изпълнител, който няма право да определя изпълнителния способ; и ролята на адвоката при възлагането на изпълнението на частен съдебен изпълнител, комуто може да е възложено да определя изпълнителния способ. В първия ред на специалните привилегии влизат изцяло необходимите разноски на първоначалния взыскател по осъществяването на изпълнителния способ /такси за налагането на заповед върху вещта или вземането, или за възбрана по изпълнителното дело, за извършването на опис и публична продажба на вещта, разноските за възнаграждение на пазача, за пренасяне на вещта в магазин или изнасянето ѝ пред дома на длъжника, разноските за събиране на възложеното за събиране вземане и др./. В случая първоначалният взыскател „Т.“ ООД е установил реалното извършване на разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 4730 лева /представеният към молбата за образуване на делото договор за правна защита и съдействие има характер на разписка за плащане на уговорената с договора сума от 4730 лева./. Следователно се установява извършването на разноски от взыскателя „Т.“ ООД в размер на 4730 лева, които подлежат на удовлетворяване по чл. 136, ал. 1, т. 1 от ЗЗД. Ето защо извършеното от съдебния изпълнител разпределение по т. I следва да бъде изменено, като в определените като дължими вземания на взыскателя „Т.“ ООД за разноски бъде добавена и сумата от 4730 лева, съответно платените

от този взыскател разноси по чл. 136, ал. 1, т. 1 от ЗЗД са в размер на 7124 лева и с тази сума следва да бъде извършено прихващане от дължимата срещу стойността на имота сума или дължимата за довносяне от взыскателя купувач сума става 376056.40 лева.

Не се установи по т. I от разпределението да са включени суми за начислени такси, които да не са свързани към реализирането на способа, от който се разпределя процесната събрана сума, поради което направените от жалбоподателя „А.А.М.“ АД възражения, че по т. I са включени вземания на съдебния изпълнител за такси и разноси по осъществяване на изпълнителен способ, различен от изпълнителния способ, постъпленията от който се разпределят, както и за изпълнителен способ, който не е приложен, се явяват необосновани. Съдът не установи и определените от частния изпълнител като дължими на първоначалния взыскател „Т.“ ООД суми по т. 1.1, както и таксата по чл. 26 от ТТРЗЧСИ да са изчислени неправилно и да не представляват разходи и такси, свързани с продажбата на процесния имот.

Предвид извода на съда, че се налага включването на сума в размер на 4730 лева към дължимите на първоначалния взыскател разноси по т. I, то се налага промяна и на оставащите за разпределение в следващите редове суми, така оставащата след разпределението по т. I сума става 307387.55 лева. След разпределяне от тази сума на дължимата по т. II сума за данъци от 625.50 лева и такса по т. 26 ТТРЗЧСИ от 75.06 лева, разполагаемата сума за разпределяне по т. III става 306686.99 лева.

Наистина в направените от съдебния изпълнител разяснения в разпределението относно изчислението на включените по т. III суми има допуснати технически грешки при посочване на част от сумите, но те не са съществени и не пречат да се установи волята на съдебния изпълнител каква сума подлежи на разпределение на ипотекарния кредитор по първата ипотека, след приспадане на дължимата такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ от 8164.94 лева с ДДС /311416.99 лева – 8164.94 лева = 303252.05 лева/, при определен коефициент на съразмерност 0.17881282 лева. Предвид гореизложените мотиви за включването на сума в размер на 4730 лева към дължимите на първоначалния взыскател разноси по т. I и следващите от това включване промени в разполагаемите за следващите редове суми, то следва са се измени извършеното разпределение по т. III. Оставащата за разпределение по тази сума става 306686.99 лева, съответно дължимата по т. 26 от ТТЗЧСИ такса

става 8040.93 лева, при определен коефициент на съразмерност от 0.17609690, /306686.99 лева : 1741580.88 лева /обезпеченото с първата ипотека вземане на ипотекарния кредитор/ = 0.17609690/. По този начин сумата, която се получава, че следва да се изплати на присъединения кредитор е 298646.06 лева /306686.99 – 8040.93 = 298646.06/.

Предвид изложеното, следва да бъде отменено изготвеното от съдебния изпълнител разпределение по т. I и т. III, както и в частта по размера на допуснатото прихващане, като се извърши ново разпределение в тези части.

Мотивиран от горното, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ разпределение по реда на чл. 495 от ГПК, извършено с протокол от 01.12.2022 г., по изпълнително дело № 20227900400816 на ЧСИ Р.М., рег. № 790 при КЧСИ, в частта, в която са разпределени за удовлетворяване вземания по чл. 136, ал. 1, т. 1 от ЗЗД и по чл. 136, ал. 1, т. 3 от ЗЗД, както и в частта, с която е допуснато прихващане по чл. 461 от ГПК от дължимата срещу стойността на имота с вземане на вискателя „Т.“ ООД в размер на 2394 лева, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

РАЗПРЕДЕЛЯ, на основание чл. 460 вр. чл. 495 от ГПК предложената от вискатели „Т.“ ООД продажна цена по реализирана продан на поземлен имот с идентификатор 04234.6926.175, представляващ дворно място с площ от 3468 кв.м., находящо се в с. Бистрица, след приспадане на дължимия за проданта ДДС в размер на 63863.40 лева и съответната такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ от 4529.45 лева, съответно разпределя сума от 314787.55 лева, както следва:

По т. I. – чл. 136, ал. 1, т. 1 от ЗЗД – вземания от разноси по обезпечаването и принудителното изпълнение, а именно:

1.1. 7124 лева – платени от вискателя „Т.“ ООД авансови такси и допълнителни разноси: 24 лева такса образуване; 24 лева покана за доброволно изпълнение; 18 лева възбрана; 15 лева – допълнителни разноси за възбраната, за които са издадени сметки по чл. 79 от ТТРЗЧСИ от 31.05.2022 г.; 2136 лева такса опис и два броя съобщения за публична продан, за което е издадена сметка по чл. 79 от ТТРЗЧСИ от 25.08.2022 г.; 27 лева

тежести и данъчна оценка, за което е издадена сметка по чл. 79 от ТТРЗЧСИ от 25.08.2022 г. и 150 лева за вещо лице, за което е издадена фактура от 23.08.2022 г.; 4730 лева заплатено от възискателя „Т.“ ООД адвокатско възнаграждение с договор за правна защита и съдействие от 26.05.2022 г.

1.2. 276 лева дължими обикновени авансови такси от ТТРЗЧСИ: 36 лева – т. 13 от ТТРЗСИ; 24 лева съобщение до вещо лице за повторна експертиза; 120 лева за разгласяване на проданта и 96 лева – за 4 бр. съобщения за предявяване на разпределение;

По т. III. - чл. 136, ал. 1, т. 3 от ЗЗД – вземания на ипотекарния кредитор „А.А.М.“ АД – 306686.99 лева по първата ипотека, вписана в СВ – гр. София на 30.05.2017 г., от която сума следва да се приспадне сумата от 8040.93 лева с ДДС пропорционална такса за събрано вземане, при определен коефициент на съразмерност 0.17609690. След приспадане на дължимата такса от 8040.93 лева, сумата, която следва да се изплати на присъединения кредитор „А.А.М.“ АД е 298646.06 лева.

Няма суми за удовлетворяване на ипотекарния кредитор по втората вписана ипотека върху имота.

Извършеното от ЧСИ М. разпределение по т. II. - чл. 136, ал. 1, т. 2 от ЗЗД и по т. IV. - чл. 136., ал. 1, т. 6 от ЗЗД не се отменя.

Предвид извършеното от съда ново разпределение по по т. I, на основание чл. 461 от ГПК, следва да се допусне прихващане от дължимата срещу стойността на имота с вземане на възискателя „Т.“ ООД в размер на 7124 лева, като остатъкът от цената от 376056.40 лева, след внасянето ѝ от възискателя-купувач „Т.“ ООД, следва да се разпредели, след влизане в сила на направеното разпределение, съобразно възприетото в него.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на „Т.“ ООД в останалата част.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на „А.А.М.“ АД.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски апелативен съд, в едноседмичен срок от връщането.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____